

РЕШЕНИЕ

№ 2061

гр. София, 18.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 04.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

като разгледа дело номер **5053** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от ДОПК.

Образувано е по жалба от Н. Ч. С. срещу решение по жалба против постановление за налагане на обезпечителна мярка № ПИ-92/25.05.2011 г. на директора на ТД на НАП С.. Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата.

Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 2547-000002/28.04.2011 г. на публичен изпълнител в ТД на НАП С. е наложен заповед за налагане на налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително в съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в посочени в постановлението търговски банки.

Съгласно мотивите на издаденото постановление е налице установено и изискуемо публично вземане в размер на 10 717, 60 лв. главница и 10 898, 87 лв. лихва, като същото е установено по ГД № 03005818/14.04.2003 г. на ТД на НАП С. град.

В съответствие с чл. 197, ал. 1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителни мерки е обжалвано пред директора на компетентната териториална дирекция, който се е произнесъл с мотивирано решение, като е оставил жалбата без уважение. В мотивите си решаващият административен орган е направил извода, че публичният изпълнител е

пристъпил към обезпечаване на ликвидни и изискуеми публични вземания, тъй като задължението не е погасено в срока за доброволно изпълнение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Оплакванията за незаконосъобразност на решението на решаващия административен орган не се споделят от настоящата инстанция.

Не е налице нарушението на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, съгласно който подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Публичните задължения са установени въз основа на годишна данъчна декларация и съответно същите могат да се определят като установени и изискуеми публични вземания, които подлежат на принудително събиране по реда на ДОПК – аргумент от чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК. Освен това подлежат на обезпечение установени и изискуеми публични вземания, съгласно чл. 195 от ДОПК. Актовете, които установяват вземанията и представляват изпълнително основание, са изчерпателно изброени в чл. 209, ал. 2 от ДОПК – сред посочените са и тези по чл. 209, ал. 2, т. 2, а именно декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. Същите са и такива, служещи като изпълнително основание за налагане на обезпечителни мерки. Изброяването им е изчерпателно и не може да бъде разширявано с други актове.

Следователно са налице изискуеми публични вземания, които подлежат на изпълнение, налице са и изпълнителни основания.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че обжалваният акт е издаден в нарушение на чл. 195, ал. 2 от ДОПК предвид обстоятелството, че публичният изпълнител не е направил извод, от който следва, че е възможно да се затрудни събирането на публичните вземания. В мотивите на постановлението, както и в мотивите на решението на решаващия административен орган се съдържат изводи относно обстоятелството, че съществува възможност да се затрудни събирането на публичните вземания. Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква, поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния вискател. Ето защо, в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Това обстоятелство е мотивирано и от решаващия административен орган, чийто решение е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция.

По отношение а основното оплакване, съдържащо се в жалбата, а именно по отношение на оплакването, че ГДД, въз основа на която е установено публичното вземане не е подписана от жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. Правилни са изводите на решаващия административен орган, че в чл. 208, ал. 1 от ДОПК са посочени предпоставките, при наличието на които публичният изпълнител служебно или по искане на длъжника отменя наложеното обезпечение. Действително, също така от събраните по делото доказателства се установява, че е била образувана пр.пр. № 27022/2011 г. по описа на Софийската районна прокуратура. Видно също така от представените по делото доказателства с постановление от 10.02.2012 г. на прокурор от

Софийската районна прокуратура е отказано образуването на наказателно производство по пр.пр. № 27022/2011 г. Наличието, обаче дори на образувано наказателно производство не е сред основанията за отмяна на наложената обезпечителна мярка. Съгласно чл. 208, ал. 1 от ДОПК отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по [чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5](#).

Действително, също така следва да се посочи, че за жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция е съществувала евентуалната възможност да иска спиране на образуваното производство съобразно чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК. Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК производството се спира при образувано административно, наказателно или друго съдебно производство, което е от значение за изхода му - след представяне на удостоверение, издадено от органа, пред когото е образувано. Разпоредбата се намира в дял първи „Общи правила”, глава седма „Спиране на производството”, като същата би следвало да регламентира хипотезите, при наличието, на които може да бъде спряно всяко едно от посочените в чл. 1 от ДОПК производства, сред които са и производствата по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители. Приложимостта на чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК предполага освен наличието на образувано административно, съдебно или наказателно производство, което е от значение за другото производство, още и издаване на удостоверение от органа, пред когото е образувано. В процесния случай, обаче не е налице образувано нито наказателно, нито пък съдебно производство.

Освен изследването на въпроса дали е налице предпоставката по чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК, при решаването на настоящия спор, обаче съдът не може да не съобрази и чл. 222 от ДОПК регламентиращ случаите на спиране на принудителното изпълнение, съгласно който с разпореждане на публичния изпълнител принудителното изпълнение се спира, без да се начисляват лихви за срока на спирането, при поставяне на длъжника под запрещение - до назначаването на настойник или попечител, при смърт на длъжника - до приемане на наследството, в други случаи, предвидени в закон. Следователно, разпоредбата на чл. 222, ал. 1 от ДОПК е специална и изключва приложимостта на чл. 34, ал. 1 от ДОПК. Дори и да се приеме, обаче, че е налице съответната предпоставка и че наличието на основание следва да се определи като такова по чл. 222, ал. 1, т. 4 от ДОПК, а именно в други, случаи предвидени в закон и като този закон да бъде определен именно чл. 34, ал. 1 от ДОПК, то настоящата съдебна инстанция намира, че в процесния случай не е налице обстоятелството по чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК по изложените по-горе съображения. Подобно образувано съдебно или наказателно производство не е налице.

Действително, обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Действително също така следва да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния вискател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, предвиден в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от Допълнителната разпоредба на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до

упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Проявна форма на този принцип е и правилото, залегнало изрично в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. При издаването на обжалвания административен акт административният орган не е нарушил тези принципи. При издаването на акта са спазени чл. 195, ал. 1 от ДОПК, мотивирана е нуждата от извършване на обезпечение съгласно правилото на чл. 195, ал. 2 от ДОПК), обезпечението е наложено с постановление на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 8 от ДОПК).

В съответствие с изложеното, обжалваното решение следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Н. Ч. С. срещу решение по жалба срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № ПО-92/25.05.2011 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на Н. Ч. С., като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: